Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
NILS WAHL
10 päivänä marraskuuta 2016[1]

Asia C-660/15 P

Viasat Broadcasting UK Ltd
vastaan

Euroopan komissio

Valitus — Valtiontuki — Tuki, jonka Tanskan viranomaiset ovat panneet täytäntöön tanskalaisen julkisen palvelun yleisradioyhtiön TV2/Danmarkin hyväksi — Julkinen rahoitus, joka on myönnetty julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä aiheutuvien kustannusten korvaamiseksi — Päätös, jossa tuki todetaan sisämarkkinoille soveltuvaksi — SEUT 106 artiklan 2 kohdan ja SEUT 107 artiklan 1 kohdan välinen suhde

1. Valituksessaan Viasat Broadcasting UK Ltd (jäljempänä Viasat) pyytää kumoamaan asiassa T-125/12 24.9.2015 annetun tuomion,[2] jossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kanteen päätöksen 2011/839/EU[3] kumoamiseksi siltä osin kuin komissio totesi kyseisessä päätöksessä, että tietyt Tanskan kuningaskunnan TV2/Danmarkille toteuttamat toimenpiteet ovat sisämarkkinoille soveltuvia SEUT 106 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.[4]

2. Kun tätä valitusta tarkastellaan valtiontukialan näkökulmasta, se nostaa esiin julkisen palvelun velvoitteiden rahoittamisen kannalta merkittävän seikan. Pohjimmiltaan Viasat tuo esiin kysymyksen perustavanlaatuisessa tuomiossa Altmark[5] vahvistettujen edellytysten ja SEUT 106 artiklan 2 kohdasta seuraavien edellytysten välisestä suhteesta.[6] Viasatin valituksen ytimen muodostaa ehdotus, jonka

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Tuomio 24.9.2015, Viasat Broadcasting UK v. komissio (T-125/12, EU:T:2015:687; jäljempänä valituksenalainen tuomio).

3 — Tanskan toimenpiteistä (C 2/03) TV2/Danmarkin hyväksi 20.4.2011 annettu komission päätös 2011/839/EU (EUVL 2011, L 340, s. 1) (jäljempänä riidanalainen päätös).

4 — Haluaisin tuoda esiin sen, että vaikka Viasat vaati, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen (ks. valituksenalaisen tuomion 30 kohta), unionin yleinen tuomioistuin ilmeisesti määritteli valituksenalaisen tuomion alkuosassa kanteen kohteen uudelleen toteamalla, että Viasat vaati riidanalaisen päätöksen *osittaista* kumoamista (kursivointi tässä).

5 — Tuomio 24.7.2003, Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415; jäljempänä tuomio Altmark; 89–93 kohta; jäljempänä Altmark-edellytykset). Altmark-edellytyksillä selvennetään, milloin julkisen palvelun velvoitteita täyttävät yritykset eivät todellisuudessa saa taloudellista etua näiden velvoitteiden täyttämisestä saamastaan korvauksesta eivätkä siten ole edullisemmassa kilpailutilanteessa suhteessa kilpailijayrityksiinsä. Nämä edellytykset ovat seuraavat: *ensinnäkin* korvauksen saavan yrityksen tehtäväksi on tosiasiassa annettava julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen ja nämä velvoitteet on määriteltävä selvästi. *Toiseksi* ne parametrit, joiden perusteella korvaus lasketaan, on etukäteen vahvistettava objektiivisesti ja läpinäkyvästi, jotta vältettäisiin sellaisen taloudellisen edun sisältyminen korvaukseen, joka olisi omiaan suosimaan edunsaajayritystä suhteessa sen kilpailijayrityksiin. *Kolmanneksi* korvaus ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen, jotta voidaan kattaa kaikki ne kustannukset tai osa niistä kustannuksista, joita julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen aiheuttaa, kun otetaan huomioon kyseisestä toiminnasta saadut tulot ja kyseisten velvoitteiden täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto. *Neljänneksi* korvaus on määritettävä tarkastelemalla sellaisia kustannuksia, joita hyvin johdetulle ja asetettujen julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisen kannalta riittävillä välineillä varustetulle keskivertoyritykselle aiheutuisi kyseisten velvoitteiden täyttämisestä, kun otetaan huomioon toiminnasta saadut tulot ja kyseisten velvoitteiden täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto; ks. näiden edellytysten muotoilu mm. tuomiossa 8.5.2013, Libert ym. (C-197/11 ja C-203/11, EU:C:2013:288, 87, 89, 91 ja 92 kohta).

6 — SEUT 106 artiklan 2 kohdassa määrätään seuraavaa: ”Yrityksiin, jotka tuottavat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, sekä fiskaalisiin monopoleihin sovelletaan tämän sopimuksen määräyksiä ja varsinkin kilpailusääntöjä siltä osin kuin ne eivät oikeudellisesti tai tosiasiallisesti estä yrityksiä hoitamasta niille uskottuja erityistehtäviä. Kaupan kehitykseen ei saa vaikuttaa tavalla, joka olisi ristiriidassa unionin etujen kanssa.”

mukaisesti Euroopan komission olisi sovellettava Altmark-edellytyksiä tarkastellessaan, voidaanko tuki todeta sisämarkkinoille soveltuvaksi SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt tämän ajatuksen useaan otteeseen,[7] ja unionin tuomioistuinta pyydetään nyt tarkastelemaan sitä ensimmäisen kerran tuomion Altmark antamisen jälkeen.

3. Jäljempänä esitettävistä syistä katson, että unionin yleinen tuomioistuin oli oikeassa hylätessään tämän ajatuksen. Näin ollen suosittelen tämän valituksen hylkäämistä.

I **Oikeudenkäynnin tausta**

4. 5.4.2000 tehdyn kantelun johdosta komissio määräsi 19.5.2004 tekemällään päätöksellä, että Tanskan kuningaskunnan on perittävä valtionyritys TV2 A/S:ltä takaisin 628,2 miljoonan Tanskan kruunun suuruinen summa korkoineen.[8] Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi tämän päätöksen lokakuussa 2008.[9]

5. Koska mainitun päätöksen seurauksena TV2/Danmarkin seuraajasta (julkinen osakeyhtiö TV2/Danmark A/S[10]) tulisi maksukyvytön, Tanskan kuningaskunta ilmoitti komissiolle 23.7.2004 päivätyllä kirjeellä TV2:n pääomarakenteen vahvistamista koskevasta suunnitelmasta. Komissio katsoi 6.10.2004 tekemässään päätöksessä, että kaikki ne valtiontuen osatekijät, jotka voisivat liittyä TV2:n suunniteltuun pääomarakenteen vahvistamiseen, soveltuivat sisämarkkinoille nykyisen SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti.[11] Syyskuussa 2009 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että ei ollut tarpeen antaa ratkaisua tietyistä kyseistä päätöstä vastaan nostetuista kanteista.[12]

6. Edellä 4 kohdassa mainitun päätöksen kumoamisen jälkeen komissio teki huhtikuussa 2011 riidanalaisen päätöksen arvioituaan käsiteltävänä olevia toimenpiteitä uudelleen ja kuultuaan asianomaisia osapuolia. Riidanalainen päätös koskee TV2:n osalta vuosina 1995–2002 toteutettuja toimenpiteitä. Komissio otti arvioinnissaan kuitenkin huomioon myös vuonna 2004 toteutetut pääoman vahvistamista koskevat toimenpiteet joihin on viitattu edellä 5 kohdassa (jäljempänä näistä yhdessä käsiteltävänä olevat toimenpiteet).

7. Riidanalaisessa päätöksessä komissio luokitteli käsiteltävänä olevat toimenpiteet SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi TV2:n hyväksi. Komissio päätteli tuolloin, että 628,2 miljoonan Tanskan kruunun suuruinen summa oli TV2:lle asianmukainen pääomapuskuri. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa todetaankin seuraavaa:

”Toimenpiteet, jotka Tanska[n kuningaskunta] on toteuttanut [TV2:n] hyväksi vuosina 1995–2002 lupamaksuvarojen ja muiden tässä päätöksessä määritettyjen toimenpiteiden muodossa, soveltuvat sisämarkkinoille [SEUT] 106 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.”

7 — Ks. erityisesti tuomio 11.3.2009, TF1 v. komissio (T-354/05, EU:T:2009:66, 124–147 kohta); tuomio 1.7.2010, M6 v. komissio (T-568/08 ja T-573/08, EU:T:2010:272, 127–141 kohta); tuomio 7.11.2012, CBI v. komissio (T-137/10, EU:T:2012:584, 289–301 kohta) ja tuomio 16.10.2013, TF1 v. komissio (T-275/11, ei julkaistu, EU:T:2013:535, 129–145 kohta).

8 — Tanskan toimenpiteistä TV2/Danmarkin hyväksi 19.5.2004 tehty komission päätös 2006/217/EY (EUVL 2006, L 85, s. 1, oikaisu EUVL 2006, L 368, s. 112).

9 — Tuomio 22.10.2008, TV2/Danmark ym. v. komissio (T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04, EU:T:2008:457).

10 — Helppolukuisuuden vuoksi käytän tässä ratkaisuehdotuksessa ilmaisua ”TV2” viitatessani Tanskan yleisradioyhtiöön TV2/Danmark riippumatta sen oikeudellisesta muodosta.

11 — Komission päätös C(2004) 3632 lopullinen TV2/Danmark A/S:n pääomarakenteen vahvistamista koskevassa valtiontukiasiassa N 313/2004 (julkaistu lyhennelmänä EUVL:ssä 2005, C 172, s. 3).

12 — Määräys 24.9.2009, SBS TV ja SBS Danish Television v. komissio (T-12/05, ei julkaistu, EU:T:2009:357) ja määräys 24.9.2009, Viasat Broadcasting UK v. komissio (T-16/05, ei julkaistu, EU:T:2009:358).

II **Oikeudenkäyntimenettely unionin yleisessä tuomioistuimessa**

8. Viasat nosti 14.3.2012 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.

9. Kanteensa tueksi Viasat esitti kaksi kumoamisperustetta: ensinnäkin sen, että se katsoi komission tehneen oikeudellisen virheen arvioidessaan käsiteltävänä olevien toimenpiteiden soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla ottamatta huomioon toista ja neljättä Altmark-edellytystä, ja toiseksi sen, että se katsoi komission rikkoneen SEUT 296 artiklaa jättäessään esittämättä riidanalaisessa päätöksessä perustelut sille, että SEUT 106 artiklan 2 kohtaa sovellettiin mainitussa asiassa, vaikka toinen ja neljäs Altmark-edellytys eivät olleet täyttyneet.

10. 15.1.2015 pidetyn julkisen istunnon jälkeen unionin yleinen tuomioistuin päätteli valituksenalaisessa tuomiossa, että lausunnon antaminen kanteesta raukeaa siltä osin kuin siinä vaaditaan kumoamaan riidanalainen päätös siltä osin kuin komissio oli katsonut, että TV2:lle Fonds TV2:n välityksellä maksetut vuosien 1995 ja 1996 mainostulot ovat valtiontukea (ks. tämän perustelut jäljempänä 18 kohdassa), ja hylkäsi kanteen muilta osin. Lisäksi se määräsi, että Viasatin on vastattava omista ja komission oikeudenkäyntikuluista ja että Tanskan kuningaskunnan ja TV2:n on kummankin vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

III **Oikeudenkäynti unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset**

11. Unionin tuomioistuimeen 8.12.2015 tekemässään valituksessa Viasat vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa komission korvaamaan Viasatin oikeudenkäyntikulut sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että unionin tuomioistuimessa

ja toissijaisesti

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen

— toteaa, että molemmissa oikeusasteissa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

12. Komissio toteaa 11.2.2016 antamassaan vastauksessa, että unionin tuomioistuimen on jätettävä valitus tutkimatta ja hylättävä se perusteettomana ja tehottomana sekä velvoitettava Viasat korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

13. TV2 pyytää 19.2.2016 antamassaan vastauksessa unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen. Toissijaisesti TV2 pyytää, että jos unionin tuomioistuin sallii valituksen, unionin tuomioistuimen on pidettävä valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen päätöksen vaikutukset voimassa SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla. Lisäksi TV2 pyytää unionin tuomioistuinta velvoittamaan Viasat korvaamaan TV2:n oikeudenkäyntikulut.

14. Tanskan kuningaskunta pyytää 22.2.2016 antamassaan vastauksessa unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen.

15. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan 2 kohdan nojalla istuntoa ei pidetty.

IV **Analyysi**

A *Alustavat huomautukset*

16. Korvaus TV2:lle annetun julkista yleisradiotoimintaa koskevan velvoitteen täyttämisestä on ollut usein oikeudenkäynnin kohteena unionin yleisessä tuomioistuimessa.[13] Tämä on kuitenkin ensimmäinen kerta, kun unionin tuomioistuinta pyydetään ottamaan kantaa tähän pitkäaikaiseen riita-asiaan.

17. Nyt käsiteltävän asian lisäksi unionin tuomioistuimessa on tällä hetkellä vireillä kolme valitusta, joiden tekijät ovat Viasat, TV2 ja komissio. Kyseiset valitukset koskevat tuomiota, joka julistettiin samana päivänä kuin valituksenalainen tuomio ja jossa unionin yleinen tuomioistuin osittain hyväksyi TV2:n nostaman kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi siltä osin kuin päätöksessä katsottiin, että käsiteltävänä olevat toimenpiteet olivat valtiontukea.[14]

18. Toisessa valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin – TV2:n väitteiden mukaisesti – ensinnäkin kumosi riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä katsottiin, että komissio piti TV2:lle Fonds TV2:n välityksellä maksettuja vuosien 1995 ja 1996 mainostuloja valtiontukena, sillä unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että ”valtion varoja” koskeva vaatimus ei täyttynyt (ks. toisen valituksenalaisen tuomion 211–220 kohta). Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi toisen Altmark-edellytyksen osalta, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen vaatiessaan TV2:lle myönnetyn korvauksen suunnittelemista siten, että varmistetaan tehokas julkisen palvelun tehtävän täyttäminen (ks. toisen valituksenalaisen tuomion 106 kohta).[15] Nämä päätelmät muodostavat unionin tuomioistuimessa vireillä olevien samanaikaisten valitusten ytimen.

19. Mikäli TV2:n asiassa C-649/15 P esittämä valitus, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin oli väärässä katsoessaan, että ainoastaan osaan käsiteltävänä olevista toimenpiteistä ei sisältynyt valtiontukea, menestyy, nyt käsiteltävä valitus, jonka lähtökohtana on näkemys, jonka mukaan käsiteltävänä olevat toimenpiteet ovat SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tukea, saattaa menettää merkityksensä.

20. Nyt käsiteltävä asia nostaa kuitenkin joka tapauksessa esiin tärkeän oikeuskysymyksen, josta unionin tuomioistuin ei ole aiemmin antanut ratkaisua ja joka on syytä huomioida. Riippumatta mainittujen muiden valitusmenettelyjen lopputuloksesta tarkastelen esillä olevaa valitusta sen nykytilassa.

21. Viasat turvautuu kolmeen valitusperusteeseen. Ensinnäkin Viasat väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se hylkäsi Viasatin väitteen, jonka mukaan komissio ei riidanalaisessa päätöksessä noudattanut SEUT 296 artiklan mukaista perusteluvelvollisuuttaan. Toiseksi Viasat väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen

13 — Tämän ratkaisuehdotuksen I osassa mainittujen tuomioiden lisäksi viittaan määräykseen 22.3.2012, Viasat Broadcasting UK v. komissio (T-114/09, ei julkaistu, EU:T:2012:144) ja määräykseen 10.12.2012, Viasat Broadcasting UK v. komissio (T-210/12, ei julkaistu, EU:T:2012:660).

14 — Tuomio 24.9.2015, TV2/Danmark v. komissio (T-674/11, EU:T:2015:684; jäljempänä toinen valituksenalainen tuomio). Tällä hetkellä vireillä olevat valitukset koskevat asiaa TV2/Danmark v. komissio (C-649/15 P), asiaa komissio v. TV2/Danmark (C-656/15 P) ja asiaa Viasat Broadcasting UK v. TV2/Danmark (C-657/15 P).

15 — Tämän vuoksi unionin yleinen tuomioistuin piti valituksenalaisessa tuomiossa tarpeettomana ratkaisun antamista Viasatin kumoamiskanteen tietystä osasta.

virheen todetessaan, että komission ei tarvinnut SEUT 106 artiklan 2 kohtaan perustuvassa arvioinnissaan ottaa huomioon sitä, että tuki oli myönnetty TV2:lle ottamatta huomioon avoimuuden ja kustannustehokkuuden perusperiaatteita. Kolmanneksi Viasat väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen virheen, kun se ei tarkastellut Viasatin väitteitä huolellisesti eikä käsitellyt niitä.

22. Mielestäni minun on tarkoituksenmukaista aloittaa analyysini toisesta valitusperusteesta.

B *Toinen valitusperuste*

1. Asianosaisten lausumat

23. Viasat katsoo, että tiettyjen edellytysten on täytyttävä, jotta tuki voidaan todeta sisämarkkinoille soveltuvaksi SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Ensinnäkin jäsenvaltion on määriteltävä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu (määrittelemistä koskeva vaatimus), toiseksi kyseisen jäsenvaltion on annettava tämän palvelun tarjoaminen tietyn yrityksen tehtäväksi (tehtäväksi antamista koskeva vaatimus) ja kolmanneksi i) perussopimusten määräysten soveltamisen – valtiontukisäännöt mukaan luettuina – on estettävä kyseistä palveluntarjoajaa hoitamasta sille uskottuja erityistehtäviä (jäljempänä estämistä koskeva testi) ja ii) poikkeus näistä määräyksistä ei saa vaikuttaa kaupan kehitykseen siinä määrin, että se olisi ristiriidassa unionin etujen kanssa (jäljempänä tasapainotesti).

24. Viasat väittää, että estämistä koskevan testin on aina heijastettava niitä perussopimuksen määräyksiä, joihin poikkeusta haetaan. Tältä osin Viasat toteaa, että määrittelemistä ja tehtäväksi antamista koskevat vaatimukset sekä tasapainotestistä seuraava liian suuria korvauksia koskeva kielto, joita kaikkia on noudatettava SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla, vastaavat sen mukaan ensimmäistä ja kolmatta Altmark-edellytystä. Tämän perusteella Viasat väittää, että tuomion Altmark jälkeen estämistä koskeva testi edellyttää sen analysoimista, estyykö yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun suorittaminen, jos edellytetään, että a) parametrit, joiden perusteella korvaus lasketaan, on etukäteen vahvistettava objektiivisesti ja läpinäkyvästi (toisen Altmark-edellytyksen mukaisesti) ja b) että sopimus kyseisen palvelun tarjoamisesta on tehtävä julkisia hankintoja koskevan menettelyn perusteella tai että korvauksen on rajoituttava kustannustehokkaan, hyvin johdetun yrityksen kustannuksiin (neljännen Altmark-edellytyksen mukaisesti). Viasat väittää, että komissio ei toiminut näin riidanalaisessa päätöksessä ja että unionin yleinen tuomioistuin ei puolestaan moittinut tätä valituksenalaisessa tuomiossa.

25. Lisäksi Viasat väittää erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen i) viitatessaan M6-tuomioon [16] ja muihin unionin tuomioistuimen antamiin tuomioihin Viasatin kanteen hylkäämiseksi, ii) katsoessaan, että Viasatin väitteet johtivat loogiseen pattitilanteeseen muun muassa siksi, että SEUT 106 artiklan 2 kohdasta tulisi kuollut kirjain, iii) katsoessaan, ettei tietyillä, valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa tarkoitetuilla komission tiedonannoilla ja päätöksillä vuosilta 2005 ja 2011 ollut merkitystä, ja iv) todetessaan, että yleisradiotoiminnasta annettu vuoden 2001 tiedonanto [17] esti komissiota soveltamasta menetelmää, joka Viasatin mielestä perustuu SEUT 106 artiklan 2 kohtaan.

26. Komissio, jota TV2 ja Tanskan kuningaskunta tukevat, kiistää Viasatin väitteet. Komissio esittää erityisesti, että siltä osin kuin Viasat väittää yleisradiotoiminnasta annetun vuoden 2001 tiedonannon olevan pätemätön, väite on esitetty väärään aikaan, minkä vuoksi se on jätettävä tutkimatta. Tanskan kuningaskunta puolestaan toteaa muun muassa, että siltä osin kuin Viasat pyrkii väitteillään moittimaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se ei tarkistanut, oliko komissio varmistanut

16 — Tuomio 1.7.2010, M6 v. komissio (T-568/08 ja T-573/08, EU:T:2010:272).

17 — Komission tiedonanto valtiontukisääntöjen soveltamisesta julkiseen yleisradiotoimintaan (EYVL 2001, C 320, s. 5).

arvioidessaan tukitoimenpiteiden soveltuvuutta riidanalaisessa päätöksessä, että TV2:n julkisen palvelun velvoitteet oli kilpailutettu EUT-sopimukseen sisältyviin vapaata liikkuvuutta koskeviin sääntöihin perustuvan avoimuuden periaatteen mukaisesti, tätä väitettä ei esitetty unionin yleiselle tuomioistuimelle ensimmäisessä oikeusasteessa, minkä vuoksi se on jätettävä tutkimatta.

2. Arviointi

27. Mielestäni on tarkoituksenmukaista käsitellä komission ja Tanskan kuningaskunnan oikeudenkäyntiväitteitä niiden väitteiden yhteydessä, joihin ne liittyvät. Tämän vuoksi ryhdyn saman tien tarkastelemaan Viasatin valitusperusteen asiasisältöä.

28. Epäilemättä on niin, että SEUT 106 artiklan 2 kohdan ja SEUT 107 artiklan 1 kohdan välinen suhde on ollut varsin epäselvä vuosikaudet. Epäselvyys on ollut ilmeisintä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen rahoituksen alalla. Tuomiossa Altmark yhteisöjen tuomioistuin kuitenkin tunnetusti omaksui täysistunnossa uuden lähestymistavan, josta eräät tahot ovat käyttäneet nimitystä ”ehdollista korvausta koskeva lähestymistapa” (conditional compensation approach). [18]

29. Neljä edellytystä, jotka vahvistettiin tuomiossa Altmark, koskevat sitä, onko yritykselle myönnetty etu. Tämän vuoksi ne liittyvät SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen käsitteen osatekijään. [19] Käytännössä oikeustieteilijät ovat huomauttaneet, että nämä edellytykset eivät tiukkuutensa vuoksi ole täyttyneet monissa tapauksissa. [20] Välitön seuraus tästä on se, että tärkeimmät määräykset, joiden nojalla muutoin laiton valtiontuki voidaan hyväksyä, eli SEUT 106 artiklan 2 kohta ja SEUT 107 artiklan 2 ja 3 kohta, ovat edelleen keskeisessä asemassa.

30. Nämä näkökohdat on ilmeisesti tunnustettu implisiittisesti valituksenalaisessa tuomiossa. Mainitun tuomion 63 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että vaikka tuomioon Altmark perustuvat edellytykset ja SEUT 106 artiklan 2 kohtaan perustuvat edellytykset ovat jossain määrin samankaltaisia, ne vastaavat perustavanlaatuisesti erilaisiin kysymyksiin. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan Altmark-edellytykset tulevat esiin ennen SEUT 106 artiklan 2 kohtaan perustuvia edellytyksiä, jotka koskevat soveltuvuutta sisämarkkinoille. Tämä keskeinen päätelmä sai unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 75–99 kohdassa tarkastelemaan ja hylkäämään monenlaiset väitteet, jotka valittaja oli esittänyt teoriansa tueksi. Nyt valittaja haluaa unionin tuomioistuimen vahvistavan tämän teorian ja toteavan, että hylätessään valittajan esittämät väitteet unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen.

31. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan tehnyt tällaista virhettä.

32. Aluksi totean, että merkittävä ero vallitsee yhtäältä tuomion Altmark ja siihen sisältyvien edellytysten ja toisaalta SEUT 106 artiklan 2 kohdan ja sen vaatimusten välillä. Kuten edellä mainitsin, ensin mainittujen avulla ratkaistaan, onko etua myönnetty, joten ne koskevat yleisemmällä tasolla SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen käsitettä. Tämä edeltää SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukaista arviointia, joka koskee sitä, voidaanko tukitoimenpide todeta sisämarkkinoille soveltuvaksi. Jos Altmark-edellytykset täyttyvät, kyseessä ei ole SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tuki eikä siten ole syytä harkita SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamista. Tällä erolla on lisäksi erilaisia käytännön seurauksia.

18 — Ks. Lynskey, O., ”The Application of Article 86(2) EC to Measures Which do Not Fulfil the Altmark Criteria; Institutionalising Incoherence in the Legal Framework Governing State Compensation of Public Service Obligations”, *World Competition Law and Economic Review*, Kluwer Law International, 2007, nide 30, nro 1, s. 157.

19 — Ks. vastaavasti tuomio 26.10.2016, Orange v. komissio (C-211/15 P, EU:C:2016:798, 44 kohta).

20 — Ks. esim. Klasse, M., ”The Impact of Altmark: The European Commission Case Law Responses”, teoksessa Szyzyczak, E., ja van de Gronden, J.W. (toim.), *Financing Services of General Economic Interest*, TMC Asser Press, The Hague, 2013, s. 36, ja Nicolaides, P., ”The Perennial Altmark Questions”, 27.10.2015, saatavana www-osoitteessa http://www.stateaidhub.eu/blogs/stateaiduncovered/post/3961, jolla vierailtiin viimeksi 7.11.2016).

33. Yhtäältä SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen toteaminen saa aikaan tiettyjä oikeudellisia seurauksia, kuten jäsenvaltioille asetetun ennakkoilmoitusta koskevan velvollisuuden ja täytäntöönpanokiellon SEUT 108 artiklan 3 kohdan nojalla.[21] Nämä näkökohdat selittävät sen, miksi SEUT 107 artiklan 1 ja 3 kohtaan perustuvaa päätöstä, jossa asianomainen toimenpide luokitellaan valtiontueksi ja todetaan soveltuvaksi sisämarkkinoille, on pidettävä SEUT 263 artiklan mukaisena kannekelpoisena toimena.[22] Lisäksi kansallisten tuomioistuinten on suojattava yksityisten oikeudet SEUT 108 artiklan 3 kohdan rikkomiselta.[23]

34. Toisaalta sen arvioiminen, soveltuvatko tukitoimenpiteet sisämarkkinoille, kuuluu komission yksinomaiseen toimivaltaan.[24] Tämä yksinomainen toimivalta hyväksyä valtiontuki ulottuu SEUT 106 artiklan 2 kohtaan.[25] Tämä tarkoittaa, että SEUT 106 artiklan 2 kohtaa ei voida suoraan soveltaa valtiontuen hyväksymiseksi.[26] Muunlainen näkemys tekisi tyhjäksi valtiontuen ennakkovalvonnan tavoitteen, minkä vuoksi tukisuunnitelman toteuttamista on lykättävä siihen saakka, kunnes epäilys sen soveltuvuudesta sisämarkkinoille poistetaan komission lopullisella päätöksellä.[27]

35. Edellä sanotusta seuraa, että SEUT 106 artiklan 2 kohdasta tulisi merkityksetön, jos ainoa tapa, jolla tukitoimenpide saa komission hyväksynnän mainitun määräyksen mukaisesti, olisi Altmark-edellytysten täyttäminen.

36. Viasat puolestaan toteaa, että se ei vastusta näkemystä, jonka mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohta ja SEUT 107 artikla koskevat erillisiä kysymyksiä, mutta katsoo, että tässä ei puututa väitteisiin, jotka se esitti ensimmäisessä oikeusasteessa. Tämä toteamus on kuitenkin sikäli sisällyksetön, että siinä ei tunnusteta tästä erosta aiheutuvia seurauksia.

37. Ensinnäkin muistuttaisin, että tuomion Altmark seurauksena on helpottaa jäsenvaltioiden viranomaisten ja komission toimintaa niiden arvioidessa sitä, onko korvaus, joka maksetaan yritykselle julkisen palvelun velvoitteen täyttämisestä, SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu etu. Tältä osin kyseisillä edellytyksillä pyritään vastaamaan hypoteettiseen ja vaihtoehtoiseen kysymykseen siitä, olisiko kyseinen yritys saanut käsiteltävänä olevan korvauksen tavanomaisten markkinoilla sovellettavien ehtojen mukaan eli sellaisten ehtojen mukaan, joita sovelletaan tietyillä markkinoilla ilman jäsenvaltion toteuttamaa toimenpidettä.[28] Sitä vastoin SEUT 106 artiklan 2 kohdan lähtökohtana on ajatus siitä, että jäsenvaltio toteuttaa toimenpiteen yrityksen hyväksi antamalla sen tehtäväksi yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun suorittamisen.

38. Toiseksi pitää paikkansa, että tuomiossa Ferring katsottiin, että korvaus julkisen palvelun harjoittajalle on (nykyisessä) SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea siltä osin kuin käsiteltävänä oleva etu ylittää julkisen palvelun velvoitteista aiheutuvat lisäkustannukset ja että jos näin on asianlaita, tämän edun ei kuitenkaan voida katsoa olevan tarpeen, jotta kyseinen toimija voisi hoitaa sille uskotut erityistehtävät, eikä siihen tämän vuoksi voida soveltaa (nykyistä) SEUT 106 artiklan 2 kohtaa.[29] Vaikka tuomiossa Ferring viitattiin tuomioon Altmark, siinä myös edelleen muokattiin tällaiseen korvaukseen liittyvän edun käsitettä (nykyisen) SEUT 107 artiklan 1 kohdan

21 — Ks. tuomio 21.11.2013, Deutsche Lufthansa (C-284/12, EU:C:2013:755, 35 kohta). Ennakkoilmoitusta koskevaa velvollisuutta sovelletaan myös SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan kuuluviin toimenpiteisiin, ks. tuomio 21.10.2003, van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 — Ks. vastaavasti tuomio 8.9.2011, komissio v. Alankomaat (C-279/08 P, EU:C:2011:551, 40–42 kohta).

23 — Ks. vastaavasti tuomio 15.9.2016, PGE (C-574/14, EU:C:2016:686, 31, 33 ja 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 — Ks. vastaavasti tuomio 21.11.2013, Deutsche Lufthansa (C-284/12, EU:C:2013:755, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 — Ks. vastaavasti tuomio 15.3.1994, Banco Exterior de España (C-387/92, EU:C:1994:100, 17 kohta).

26 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Léger'n ratkaisuehdotus Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:13, 56 kohta). Toisenlaisesta näkemyksestä ks. julkisasiamies Tizzanon ratkaisuehdotus Ferring (C-53/00, EU:C:2001:253, 78 kohta).

27 — Ks. vastaavasti tuomio 21.11.2013, Deutsche Lufthansa (C-284/12, EU:C:2013:755, 26 kohta).

28 — Ks. vastaavasti määräys 5.2.2015, Kreikka v. komissio (C-296/14 P, ei julkaistu, EU:C:2015:72, 34 kohta). ”Tavanomaisten markkinoilla sovellettavien ehtojen” määrittäminen edellyttää taloudellisen erittelyn tekemistä; ks. tuomio 11.7.1996, SFEI ym. (C-39/94, EU:C:1996:285, 61 kohta).

29 — Tuomio 22.11.2001, Ferring (C-53/00, EU:C:2001:627, 32 ja 33 kohta).

nojalla muotoon, jossa se nyt tunnetaan. Toisin kuin asiassa Ferring, yhteisöjen tuomioistuinta ei kuitenkaan asiassa Altmark pyydetty tulkitsemaan nykyistä SEUT 106 artiklan 2 kohtaa, mikä mahdollisesti selittää sen, miksi yhteisöjen tuomioistuin ei ottanut kantaa näiden kahden määräyksen väliseen suhteeseen.[30] Kannanoton puuttumisen ei kuitenkaan voida tulkita merkitsevän, että yhteisöjen tuomioistuin tarkoitti Altmark-edellytykset otettavaksi huomioon SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamiseksi, koska näin toimittaessa SEUT 106 artiklan 2 kohta menettäisi vaikutuksensa.[31] Tuomion Altmark jälkeen unionin tuomioistuin on päinvastoin tulkinnut SEUT 106 artiklan 2 kohtaa samaan tapaan kuin aiemmin.[32]

39. Kolmanneksi sellaiselle SEUT 106 artiklan 2 kohdan tulkinnalle, joka edellyttää sen arviointia, estyykö yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun suorittaminen, jos edellytetään toisen ja neljännen Altmark-edellytyksen täyttymistä, ei löydy tukea mainitun määräyksen sanamuodosta eikä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä.

40. SEUT 106 artiklan 2 kohdalla pyritään sovittamaan yhteen erityisesti julkisella sektorilla toimivien tiettyjen yritysten talous- tai veropolitiikan (tai talouteen tai veroihin vaikuttavien politiikkojen) välineinä käyttämistä koskeva jäsenvaltioiden intressi sekä kilpailusääntöjen noudattamista ja sisämarkkinoiden yhtenäisyyden säilyttämistä koskeva unionin intressi. Jotta perussopimusten sääntöjä ei SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettaisi yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottavaan yritykseen, on riittävää, että näiden sääntöjen soveltaminen estäisi oikeudellisesti tai tosiasiallisesti tämän yrityksen erityisten velvollisuuksien täyttämisen.[33]

41. Tällöin SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltaminen ei edellytä, että itse yrityksen elinkelpoisuus vaarantuu. On riittävää, että riidanalaisten yksinoikeuksien tai tukitoimenpiteiden puuttuminen estää yritystä hoitamasta sille uskottuja erityistehtäviä sellaisina kuin niitä täsmennetään yritystä koskevilla julkisen palvelun velvoitteilla. SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamisen edellytykset täyttyvät, jos näiden yksinoikeuksien tai tukitoimenpiteiden voimassa pitäminen on tarpeen, jotta niiden haltija tai edunsaaja voi hoitaa sille uskotut yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvät tehtävänsä ”taloudellisesti hyväksyttävissä olosuhteissa”.[34]

42. Sitä vastoin Viasatin väite merkitsee sitä, että julkisen palvelun tarjoajaa koskevaan korvausjärjestelmään, joka ei täytä kumulatiivisia Altmark-edellytyksiä, sisältyy tuen osatekijöitä ja sen on hyväksynnän saadakseen täytettävä aivan samat objektiivisuuden, avoimuuden ja kustannustehokkuuden vaatimukset. Tämä kaventaisi kohtuuttomasti taloudellisesti hyväksyttävien olosuhteiden käsitettä. Vaikka SEUT 106 artiklan 2 kohta on määräys, jonka nojalla voidaan – kuten Viasat väittää – poiketa perussopimusten määräyksistä, ja kyseistä määräystä on sen vuoksi tulkittava suppeasti, tulkinnan suppeudelle on kuitenkin olemassa rajat, jotta se ei menettäisi tehokkuuttaan.[35]

43. Viasatin tulkinta SEUT 106 artiklan 2 kohdasta vaikuttaa erityisen epäuskottavalta julkisen palvelun yleisradiotoiminnan osalta. Jäsenvaltioiden julkisen palvelun yleisradiotoiminnasta laaditussa pöytäkirjassa, joka on liitetty Euroopan yhteisön perustamissopimukseen,[36] todetaankin, että nykyisen EUT-sopimuksen määräykset ”eivät rajoita jäsenvaltioiden toimivaltaa rahoittaa julkista

30 — Lisäksi huomauttaisin, että asiassa, joka johti tuomioon 2.9.2010, komissio v. Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481), yksi komission valitusperusteista oli (nykyisten) SEUT 106 artiklan 2 kohdan ja SEUT 107 artiklan 1 kohdan rikkominen, mutta unionin tuomioistuin rajoitti arviointinsa (nykyisen) SEUT 107 artiklan 1 kohtaan eikä tulkinnut (nykyistä) SEUT 106 artiklan 2 kohtaa; ks. erityisesti mainitun tuomion 38–48 kohta.

31 — Ks. tältä osin julkisasiamies Léger’n ratkaisuehdotus Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2002:188, 79 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

32 — Ks. tuomio 15.11.2007, International Mail Spain (C-162/06, EU:C:2007:681, 34 ja 35 kohta).

33 — Ks. vastaavasti tuomio 23.10.1997, komissio v. Ranska (C-159/94, EU:C:1997:501, 55, 56 ja 59 kohta).

34 — Ks. vastaavasti tuomio 19.5.1993, Corbeau (C-320/91, EU:C:1993:198, 14 ja 16 kohta); tuomio 23.10.1997, komissio v. Ranska (C-159/94, EU:C:1997:501, 59, 95 ja 96 kohta) ja tuomio 15.11.2007, International Mail Spain (C-162/06, EU:C:2007:681, 34 ja 35 kohta).

35 — Ks. vastaavasti tuomio 23.10.1997, komissio v. Ranska (C-159/94, EU:C:1997:501, 53 kohta).

36 — EYVL 1997, C 340, s. 109 (jäljempänä Amsterdamin pöytäkirja).

yleisradiotoimintaa, siinä määrin kuin rahoitus myönnetään yleisradioyritykselle kunkin jäsenvaltion antaman, määrittelemän ja järjestämän julkisen palvelun tehtävän täyttämiseksi, ja siinä määrin kuin rahoitus ei vaikuta [unionin] kauppa- ja kilpailuolosuhteisiin sellaisessa laajuudessa, että se olisi yleisen edun vastaista, kun samalla otetaan huomioon tällaisen julkisen palvelun tehtävän toteuttaminen”. Tässä pöytäkirjassa kyllä viitataan tasapainotestiin muttei estämistä koskevaan testiin, varsinkaan Viasatin kannattamalla tavalla.

44. Edellä esitetyn perusteella SEUT 106 artiklan 2 kohdan asianmukainen soveltaminen ei edellytä toisen ja neljännen Altmark-edellytyksen huomioon ottamista.

45. Mikään Viasatin valituksessaan esittämistä lisäväitteistä ei saa minua kyseenalaistamaan tätä päätelmää.

46. Ensinnäkin Viasatin moittimien unionin yleisen tuomioistuimen tuomioiden [37] osalta on todettava, että kyseinen oikeuskäytäntö ei sido unionin tuomioistuinta ja että unionin tuomioistuin ei voi ilman valitusta tarkistaa näiden tuomioiden oikeellisuutta. Näin ollen väite, joka perustuu väitettyyn virheelliseen unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön aiemmissa SEUT 106 artiklan 2 kohtaa koskevissa asioissa, on merkityksetön. Sama pätee julkisasiamiesten ratkaisuehdotuksiin, [38] minkä Viasat asettaa kyseenalaiseksi; myöskään ratkaisuehdotukset eivät sido unionin tuomioistuinta. [39]

47. Toiseksi on niin, että kun tarkastellaan Viasatin väitettä, jonka mukaan – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa – sen näkemys ei johda loogiseen pattitilanteeseen, riittää, kun todetaan, että tässä kohdassa on mukana sana ”lisäksi”, mikä osoittaa tämän perustelun olevan luonteeltaan ylimääräinen. Tämä väite on näin ollen tehoton. Joka tapauksessa Viasat on epäjohdonmukainen väittäessään, että sen tulkinta SEUT 106 artiklan 2 kohdasta ei tee kyseisestä määräyksestä kuollutta kirjainta. Viasat ei voi väittää, että komission on tapauskohtaisesti mahdollista luopua yhdestä Altmark-edellytyksestä arvioidessaan soveltuvuutta sisämarkkinoille ja samanaikaisesti olettaa, että SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukainen estämistä koskeva testi edellyttää – heijastaakseen SEUT 107 artiklan 1 kohtaa – Altmark-edellytysten soveltamista, sillä kyseiset edellytykset ovat SEUT 107 artiklan 1 kohdan mukaan kumulatiivisia.

48. Kolmanneksi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa tarkoitetuista komission tiedonannoista ja päätöksistä vuosilta 2005 ja 2011 on todettava, että Viasat myöntää, että näitä tiedonantoja ja päätöksiä ei voida soveltaa, kuten unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa. Näin ollen niillä ei ole merkitystä nyt käsiteltävän riita-asian kannalta; tämä riita-asia koskee sitä, oliko unionin yleinen tuomioistuin oikeassa katsoessaan, että komission ei tarvitse ottaa huomioon toista ja neljättä Altmark-edellytystä arvioidessaan tukitoimenpiteen soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

49. Neljänneksi väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei valituksenalaisen tuomion 97–99 kohdassa ottanut huomioon yleisradiotoiminnasta annettua vuoden 2001 tiedonantoa – toisin kuin komissio antaa ymmärtää –, on todettava, että ilmeisesti Viasat ei riitauta mainitun tiedonannon pätevyyttä. Tämän väitteen perusteltavuudesta on todettava, että se, että komission olisi ehkä ollut mahdollista viimeaikaisten tiedonantojen ja suuntaviivojen valossa omaksua enemmän valittajan ajattelutavan mukainen tulkinta, ei osoita unionin yleisen tuomioistuimen tehneen virhettä, kun se katsoi, että komission ei ollut välttämätöntä tehdä niin.

37 — Tuomio 1.7.2010, M6 v. komissio (T-568/08 ja T-573/08, EU:T:2010:272); tuomio 11.3.2009, TF1 v. komissio (T-354/05, EU:T:2009:66); tuomio 7.11.2012, CBI v. komissio (T-137/10, EU:T:2012:584) ja tuomio 16.10.2013, TF1 v. komissio (T-275/11, ei julkaistu, EU:T:2013:535).

38 — Julkisasiamies Tesauron ratkaisuehdotus Corbeau (C-320/91, EU:C:1993:52) ja julkisasiamies Tizzanon ratkaisuehdotus Ferring (C-53/00, EU:C:2001:253). Viasat moittii myös tuomiota 27.2.1997, FFSA ym. v. komissio (T-106/95, EU:T:1997:23), jossa viitataan edellä mainittuihin ratkaisuehdotuksiin.

39 — Tuomio 9.6.2016, Pesce ym. (C-78/16 ja C-79/16, EU:C:2016:428, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50. Lisäksi Viasatin väitteestä, jonka mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohdassa edellytetään tarjouskilpailumenettelyn noudattamista yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen antamiseksi, on todettava, että edellä 26 kohdassa mainittu Tanskan kuningaskunnan oikeudenkäyntiväite on hylättävä, sillä ilmeisesti Viasat esitti olennaisilta osin samankaltaisen väitteen ensimmäisessä oikeusasteessa. Viasatin nimenomainen väite, jonka mukaan käsiteltävänä olevaan julkista yleisradiotoimintaa koskevaan sopimukseen riidanalaisessa päätöksessä liittyy rajat ylittävä intressi, ei seuraa valituksenalaisesta tuomiosta eikä Viasat ilmeisesti ole esittänyt tällaista väitettä ensimmäisessä oikeusasteessa. Lisäksi tämä arviointi edellyttää tosiseikkojen arvioimista, mikä ei ole unionin tuomioistuimen tehtävä muutoksenhakuvaiheessa. Näin ollen tämä nimenomainen väite on jätettävä tutkimatta.

51. Mainitussa väitteessä esitetyn oikeuskysymyksen osalta on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt virhettä valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa todetessaan, että SEUT 106 artiklan 2 kohdassa ei edellytetä tarjouskilpailumenettelyn noudattamista yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen antamiseksi. Kuten komissio toteaa, SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla voidaan poiketa perussopimusten määräyksistä, joihin sisältyvät vapaata liikkuvuutta koskevat säännöt ja niihin perustuvat yleiset periaatteet, kunhan kyseinen toimielin varmistaa, että estämistä koskevaa testiä ja tasapainotestiä noudatetaan ja toiminta on unionin tuomioistuinten valvonnassa. Tässä mielessä Amsterdamin pöytäkirjan voidaan ainoastaan katsoa vahvistavan periaatteen, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat myöntää suoraan yleisen edun mukaisesti yritykselle erityis- tai yksinoikeuksia julkista yleisradiotoimintaa koskevan konsession muodossa.

52. Kaikesta edellä olevasta seuraa, että toinen valitusperuste on hylättävä.

C *Ensimmäinen valitusperuste*

53. Viasatin ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se hylkäsi Viasatin esittämän kumoamisperusteen, jonka mukaan komissio ei riidanalaisessa päätöksessä noudattanut SEUT 296 artiklan mukaista perusteluvelvollisuuttaan.

54. Valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi tämän kumoamisperusteen todeten, että ”se, että päätöksessä on ohitettu se rooli, joka toisella ja neljännellä Altmark-edellytyksellä on arvioitaessa asianomaisten toimenpiteiden soveltuvuutta sisämarkkinoille, ei johdu komission tekemästä päättelyvirheestä eikä riidanalaisesta päätöksestä puuttuvista perusteluista vaan siitä, että kyseisessä päätöksessä sovelletaan arviointikehystä, joka poikkeaa siitä arviointikehyksestä, jonka [Viasat] asettaa etusijalle”.

55. Kuten Viasat myöntää, riidanalainen päätös olisi puutteellisesti perusteltu ainoastaan, jos komissiolla olisi ollut velvollisuus soveltaa arviointikehystä, mikä Viasatin mukaan perustuu SEUT 106 artiklan 2 kohtaan.

56. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että komissiolla ei ollut tällaista velvollisuutta, eikä se näin ollen tehnyt virhettä katsoessaan, että riidanalainen päätös oli riittävän perusteltu. Tämä valitusperuste on näin ollen hylättävä.

D *Kolmas valitusperuste*

57. Valituksensa loppuosassa Viasat esittää sivumennen, että ”unionin yleinen tuomioistuin teki virheen jättäessään tutkimatta Viasatin väitteen [vähimmäis]vaatimuksista” ja että ”esillä olevassa asiassa se, miten unionin yleinen tuomioistuin tutki Viasatin väitteet, ei täytä oikeuskäytännössä asetettuja vaatimuksia”.

58. Jos oletetaan, että tämä valitusperuste on kohdistettu kaikkiin valituksenalaisen tuomion kohtiin, olen komission kanssa samaa mieltä siitä, että se on joka tapauksessa laadittu puutteellisesti, minkä vuoksi muut asianosaiset eivät voi ottaa siihen kantaa eikä unionin tuomioistuin voi antaa ratkaisua. Tämän vuoksi se on jätettävä tutkimatta. [40]

E *Päätelmä*

59. Katson kaiken edellä olevan perusteella, että mitään Viasatin valitusperusteista ei voida hyväksyä. Näin ollen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

V **Oikeudenkäyntikulut**

60. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdassa määrätään, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio ja TV2 ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujen korvaamista ja valittaja on hävinnyt asian, Viasat on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission ja TV2:n oikeudenkäyntikulut. Lisäksi työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, Tanskan kuningaskunnan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

VI **Ratkaisuehdotus**

61. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen

— velvoittaa Viasat Broadcasting UK Ltd:n vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan komission ja TV2/Danmark A/S:n oikeudenkäyntikulut

— velvoittaa Tanskan kuningaskunnan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

40 — Ks. vastaavasti määräys 6.2.2014, Thesing ja Bloomberg Finance v. EKP (C-28/13 P, EU:C:2014:230, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).